

Arrest

nr. 275 018 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 februari 2022 tot weigering van het visum voor gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 3 juni 2021 in Afghanistan te zijn gehuwd met mevrouw N. B. Aan mevrouw N. B. wordt op 14 oktober 2021 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 31 januari 2022 dient verzoeker met toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 17 maart 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de visumaanvraag van verzoeker weigert, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 maart 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Datum van voorlegging: 17/02/2022

Eindbekrachtiging: 17/03/2022

Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend voor M. (...) A. (...) °(...)1996, van Afghaanse nationaliteit, teneinde zijn vermoedelijke echtgenote N. (...) B. (...) °(...)1994, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband met de vermoedelijke echtgenote een niet-gelegaliseerde huwelijksakte, afgeleverd door de Afghaanse overheid d.d. 30/06/2021, werd voorgelegd.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat de voorgelegde huwelijksakte geen handtekeningen of vingerafdrukken bevat noch van het echtpaar, noch van de getuigen op de daartoe voorziene plaatsen.

Overwegende dat door het ontbreken van handtekeningen of vingerafdrukken niet kan gesteld worden dat het echtpaar zijn expliciete toestemming zou gegeven hebben tot het voltrekken van het huwelijk.

Overwegende dat daarenboven de gezinshereniger N. (...) B. (...) in haar asielaanvraag d.d. 03/09/2021 verklaarde enkel religieus te zijn gehuwd met M. (...) A. (...), terwijl de voorgelegde huwelijksakte in huidige aanvraag een document van de Afghaanse burgerlijke stand betreft.

Overwegende dat door deze tegenstrijdigheid en het feit dat het document niet werd ondertekend door de echtgenoten en getuigen de authenticiteit van het document niet gevrijwaard is en het bijgevolg ook niet erkend kan worden in België.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, §1, 4°, 11 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 18, 21, 27 en 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“ 11. Voorafgaandelijk:

Overeenkomstig art. 10 §1, 4° Vreemdelingenwet wordt de buitenlandse echtgenoot van de begunstigde van een internationale beschermingsstatus van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Overeenkomstig art. 11 §1, 2de lid Vreemdelingenwet mag een beslissing omtrent een aanvraag cf. art. 10 Vreemdelingenwet niet uitsluitend gebaseerd worden op het ontbreken van officiële documenten die de verwantschapsbanden aantonen overeenkomstig art. 30 WIPR, of internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, in het geval deze wordt ingediend door een familielid van een erkende vluchteling, met wie de verwantschapsbanden al bestond vóór deze laatste het Rijk betrad.

Op elke administratieve overheid rust verder een motiveringsplicht. Het betreft een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat zijn oorsprong vindt in art. 149 Gw., en werd gecodificeerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Art. 3 van desbetreffende wet schrijft voor:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De materiële motiveringsplicht raakt de interne wettigheid van de overheidshandeling, zodat deze moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven en juiste feitelijke gegevens.

De formele motiveringsplicht raakt de externe wettigheid van de overheidshandeling, en dwingt het bestuur om haar handelingen uitdrukkelijk, in de akte zelf, te motiveren, en dit cf. art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. In het vreemdelingencontentieux wordt deze verplichting in het bijzonder vermeld in art. 62 §2 Vw.

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, te weten dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en in rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen. (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

12. Art. 30 van het WIPR schrijft voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd.

Art. 27 van het WIPR stelt verder dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Art. 18 WIPR stelt dat feiten en handelingen buiten beschouwing worden gelaten, indien deze werden gesteld met het enige doel om te ontsnappen aan bepalingen van door het WIPR aangewezen toepasselijk recht. Art. 21 WIPR betreft de zogenaamde “openbare orde exceptie” op grond waarvan de toepassing van een bepaling uit het door het WIPR aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

13. Het feit dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van buitenlandse authentieke akten, neemt niet weg dat de Raad op grond van art. 39/1 §1, 2de lid j° art. 39/2 §2 Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissingen die op grond van de Vreemdelingenwet genomen worden.

De bestuurshandelingen van Verweerster dienen nog steeds te worden getoetst aan de motiveringsplicht.

Zowel de wet van 29 juli 1991, als art. 62 Vreemdelingenwet legt de overheid de verplichting op om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze.

14. De gemachtigde stoelt de bestreden beslissing op de overweging dat mijn Verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van art. 10 §1, al. 1, 4° Vreemdelingenwet.

Als toelichting verwijst de gemachtigde naar het feit dat mijn Verzoeker als bewijs van de verwantschapsband met de referentiepersoon een niet-gelegaliseerde huwelijksakte, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 30.06.2021, heeft voorgelegd.

Vervolgens citeert de gemachtigde de artikelen 21 en 27 van het WIPR, erop doelend dat een buitenlandse authentieke akte moet voldoen aan de vorm- en grondvoorwaarden van het door het WIPR aangewezen toepasselijk recht, en dat een bepaling van het aldus bepaalde buitenlands recht kan worden geweigerd indien het resultaat kennelijk onverenigbaar zou zijn met de (Belgische internationale) openbare orde.

De gemachtigde merkt op dat de huwelijksakte geen handtekeningen of vingerafdrukken bevat van het echtpaar of de getuigen, en daardoor niet gesteld kan worden dat het echtpaar expliciete toestemming heeft gegeven tot het voltrekken van het huwelijk.

Tot slot verwijst de gemachtigde naar de verklaring van de referentiepersoon in de asielpprocedure religieus gehuwd te zijn met mijn Verzoeker, terwijl de voorgelegde huwelijksakte een document van de Afghaanse burgerlijke stand betreft.

De gemachtigde besluit dat het document om die reden niet erkend kan worden in België, en de visumaanvraag derhalve wordt verworpen.

15. Eerste onderdeel: de bestreden beslissing maakt onterecht toepassing van art. 27 WIPR. De beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

Mijn Verzoeker vroeg het visum type D (art. 10 §1, 4° Vw.) op grond van een huwelijk voltrokken op 03.06.2020 in Afghanistan, met zijn Afghaanse, op 14.10.2021 in België als vluchteling erkende, echtgenote mevr. B. (...).

Als bewijs van de huwelijksband legde hij een niet-gelegaliseerde Afghaanse huwelijksakte voor (stuk 3).

Overeenkomstig art. 30 WIPR moet een buitenlandse authentieke akte worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd voor erkenning.

Gelet op het feit dat de huwelijksakte van mijn Verzoeker niet gelegaliseerd werd, kan de akte niet beschouwd worden als zijnde een authentieke akte die wordt voorgelegd in België.

Bijgevolg stelt de vraag naar de toepassing van het WIPR zich niet, zodat ook geen situatie aan de orde is waarbij een Belgische overheid overeenkomstig art. 27 §1 WIPR kan beslissen om deze akte niet te erkennen wegens onverenigbaarheid met de openbare orde, zoals voorgeschreven door art. 21 WIPR. (RvV 29 april 2019, nr. 226.981; RvV 26 februari 2021, nr. 250.070).

Om deze eerste reden ligt een motiveringsgebrek, alsook een schending van de art. 27 en 30 van het WIPR voor.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

16. Tweede onderdeel: de verwijzing naar art. 21 WIPR is geen voldoende pertinent motief om de bestreden beslissing te schragen. De beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

De gemachtigde grondt de bestreden beslissing op art. 21 WIPR dat bepaalt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Deze bepaling betreft de zogenaamde “openbare orde exceptie”, maar kan echter niet beschouwd worden als een op zich staand deugdelijk weigeringsmotief.

Art. 21 WIPR kan immers niet op zichzelf worden toegepast, maar enkel in combinatie met andere artikelen van het WIPR, waarin wordt geregeld dat bepalingen van buitenlands recht van toepassing zijn op een welbepaalde internationale rechtsverhouding en waarbij dan beslist wordt dat de toepassing van desbetreffende bepaling wordt geweigerd voor zover dat tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Met betrekking tot het recht dat toepasselijk is op de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk an sich (artikel 46 van het WIPR) en op de vormvereisten voor het huwelijk an sich (artikel 47 van het WIPR), is deze exceptie van openbare orde bovendien slechts relevant indien vast staat dat het huwelijk tot stand kwam op basis van een bepaling van buitenlands recht die op zich strijdig is met de openbare orde, zoals bijvoorbeeld een polygaam huwelijk, en niet wanneer het huwelijk niet rechtsgeldig tot stand kwam volgens de bepalingen van het buitenlands recht. Wat volgens het buitenlands recht niet bestaat, kan immers als zodanig ook niet worden erkend.

In casu verwijst de gemachtigde wel naar artikel 21 van het WIPR, maar uit zijn verdere uiteenzettingen blijkt niet dat de gemachtigde (voor zover hij daartoe al bevoegd zou zijn gelet op het niet-jurisdictioneel karakter van de visumaanvraag) de toepassing van een specifieke bepaling van één of ander buitenlands recht zou hebben geweigerd.

Evenmin heeft de gemachtigde verduidelijkt welke regel van het WIPR in de voorliggende rechtsverhouding precies het toepasselijke recht bepaalt en welke bepaling van het krachtens het WIPR toepasselijke recht dan niet mag worden toegepast omwille van de strijdigheid met de Belgische internationale openbare orde. De gemachtigde licht zelfs niet toe welk recht er volgens het WIPR van toepassing zou zijn op welk aspect van het in Afghanistan afgesloten huwelijk tussen mijn Verzoeker en de referentiepersoon, beiden van Afghaanse nationaliteit.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing dus niet gespecificeerd dat en hoe deze of gene bepaling van buitenlands recht zou leiden tot een resultaat dat strijdig is met de Belgische openbare orde. De gemachtigde verwijst in tegendeel enkel naar bepalingen van Belgisch recht, met name art. 10 Vreemdelingenwet en art. 27 WIPR.

Een algemene verwijzing naar art. 27 WIPR kan echter tevens niet volstaan als weigeringsmotief (zie supra).

De gemachtigde maakt in de bestreden beslissing aldus niet concreet dat het buitenlands recht in casu niet kan worden toegepast omdat dat zou leiden tot een ongewenst resultaat in de Belgische internationale openbare orde.

De verwijzing naar artikel 21 van het WIPR maakt aldus geen pertinent motief uit om de voorliggende visumaanvraag te weigeren.

Om deze tweede reden is het middel ontvankelijk en gegrond.

17. Derde onderdeel: de weigeringsmotieven zijn onduidelijk, tegenstrijdig en foutief gestoeld op art. 10 §1, 4° Vreemdelingenwet. De beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

De gemachtigde lijkt in de bestreden beslissing warm en koud tegelijk te blazen over het al dan niet bestaan van het huwelijk, dan wel de niet-erkenning ervan naar Belgisch recht.

Vooreerst wordt niet in twijfel getrokken dat mijn Verzoeker en de referentiepersoon daadwerkelijk gehuwd zijn in Afghanistan op 03.06.2021, echter enkel het instrumentum van de huwelijksband, de huwelijksakte, kan niet worden erkend in België.

De gemachtigde laat zich niet uit over de vraag of de ontbrekende handtekeningen van het echtpaar en de getuigen, dan wel het religieus karakter van het huwelijk ervoor zouden zorgen dat de huwelijksband naar het door het WIPR aan te wijzen toepasselijk recht ongeldig zou zijn.

In eerste instantie stelt de gemachtigde dat het niet duidelijk zou zijn of de echtgenoten expliciet hun toestemming tot het voltrekken van het huwelijk hebben gegeven. In een volgende passage verwijst de gemachtigde naar de verklaring van de referentiepersoon dat zij religieus gehuwd is met mijn Verzoeker. De gemachtigde wordt thans geconfronteerd met mijn Verzoeker, die een visumaanvraag grondt op zijn huwelijk met de referentiepersoon.

Uit het geheel van omstandigheden mag er aldus redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat de expliciete toestemming tot het voltrekken van het huwelijk wel degelijk aanwezig is.

Het huwelijk is aldus bewezen. Art. 10 §1, 4° Vreemdelingenwet stelt zelf echter geen voorwaarden die verder reiken dan het loutere bewijs van de voorgehouden verwantschapsband.

De gemachtigde kan aldus niet gevolgd worden in haar motief dat mijn Verzoeker zich niet kan beroep op art. 10 §1, 4° Vreemdelingenwet.

De motieven zijn tegenstrijdig en falen als consequente grondslag voor de bestreden beslissing.

Ook om deze reden is het middel ontvankelijk en gegrond.

18. Vierde onderdeel: de bestreden beslissing houdt geen rekening met de begeleidende brief van de raadsman van mijn Verzoeker die bij de visumaanvraag werd gevoegd

Om voorafgaandelijk tegemoet te komen aan eventuele bewijsproblemen betreffende de huwelijksband van mijn Verzoeker en de referentiepersoon, werd in het begeleid schrijven bij de visumaanvraag het volgende opgeworpen:

“Mochten er zich problemen voordoen omtrent de legalisatie van de voorgelegde documenten, wil ik Uw diensten vragen om een gepaste flexibiliteit aan de dag te leggen bij de beoordeling van de authenticiteit van de Afghaanse documenten (taskara, huwelijksakte en uittreksel uit het strafregister).

Het is inmiddels duidelijk dat de actuele situatie in Afghanistan het voor mijn cliënt onmogelijk maakt om een volledige legalisatie te bekomen.

Legalisaties door het Afghaanse ministerie van Buitenlandse zaken zijn momenteel immers niet mogelijk, temeer mijn cliënt het land is ontvlucht en daarvoor levensbedreigende risico's heeft moeten nemen. Bij een eerste poging om de grens over te steken, werd hij door talibanstrijders onderschept.

Bovendien heerst er onduidelijkheid of de Belgische overheden documenten uitgereikt door het Talibanregime zal aanvaarden, wat afhangt van de politieke betrekkingen tussen de E.U. en het regime.

De actuele informatie van het Agentschap Integratie en Inburgering geeft bovendien aan dat Afghaanse documenten momenteel niet gelegaliseerd zouden worden door de Belgische ambassade in Islamabad.

Art. 24 §2 W.I.P.R. biedt de mogelijkheid om van de vereiste voorlegging van gelegaliseerde akten af te zien. De specifieke Afghaanse context kan dit mijns inziens voldoende verantwoorden.

Als familielid van een erkend politiek vluchteling, kan mijn cliënt zich ook beroepen op art. 12bis §5 Vreemdelingenwet, waarbij het hem wordt toegelaten om “andere geldige bewijzen” voor te leggen om zijn band met zijn echtgenote te bewijzen. Dit weliswaar voor zover Uw diensten de voorgelegde huwelijksakte niet als officieel document zouden aanmerken.

In ondergeschikte orde houdt hij zich beschikbaar voor een onderhoud, zoals dat wordt voorzien door art. 12bis §6 Vreemdelingenwet. Mijn cliënt kan gemakkelijk bereikt worden:

- Per e-mail: (...) of via zijn echtgenote (...)

- Telefonisch: (...)”

Aldus heeft mijn Verzoeker uitdrukkelijk te kennen gegeven om, weliswaar ondergeschikt, zich beschikbaar te houden voor een persoonlijk onderhoud teneinde de huwelijksband nader te onderzoeken in het geval er twijfels zouden bestaan over de waarachtigheid daarvan.

De gemachtigde heeft deze brief naast zich neergelegd, en de bestreden beslissing rept met geen woord over de inhoud van deze brief.

De gemachtigde is ertoe gehouden om te antwoorden op de relevante elementen die mijn Verzoeker bij zijn visumaanvraag liet gelden.

De formele motiveringsplicht is derhalve geschonden, en ook om deze reden is het middel ontvankelijk en gegrond.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de onderzoeksplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 10, §1, 4° en 12bis, §2, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“19. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn algemene rechtsbeginselen die aanwijzingen geven over de manier waarop bestuurlijke beslissingen tot stand moeten komen, en zijn inmiddels onbetwistbaar een bron van recht. Ze binden het bestuur in de mate waarin het beschikt over een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en ermee rekening houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het bestuur moet dus aan een correcte feitenvinding doen, en zijn beslissing moet geschraagd worden op allee gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Materiële zorgvuldigheid verplicht de overheid om bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van de betrokkenen te schaden. Formele zorgvuldigheid betekent dat het bestuur de overheidshandelingen zorgvuldig dienen te worden voorbereid.

Het redelijkheidsbeginsel staat het de Raad weliswaar niet toe om het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het kennelijk ingaat tegen alle redelijkheid, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt. (RvSt. 20 september 1999, nr. 82.301).

Zo stelde prof. SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.” [...] “Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 179 + 238).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Een onderzoek naar het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu art. 10 en 12bis Vreemdelingenwet, waarvan mijn Verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Overeenkomstig art. 10 §1, 4° Vreemdelingenwet bepaalt dat de buitenlandse echtgenoot van de begunstigde van een internationale beschermingsstatus van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Art. 12bis §2, derde lid, in fine Vreemdelingenwet schrijft voor dat de gemachtigde de beslissing dient te treffen “rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.”

Art. 12bis, § 5 Vreemdelingenwet zegt dat wanneer familieleden van erkende vluchtelingen geen officiële documenten kunnen voorleggen die de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden bewijzen, de DVZ rekening houdt met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Als ook andere geldige bewijzen ontbreken, kan de DVZ overgaan tot een onderhoud met de familieleden en de gezinshereniger of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht, of voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren, en dit op grond van art. 12bis §6 Vreemdelingenwet.

Art. 12bis §§5 en 6 Vreemdelingenwet noch de Gezinsherenigingsrichtlijn vereisen echter een bewezen “onmogelijkheid” om officiële documenten te kunnen voorleggen van de verwantschapsband (HvJ 13 maart 2019, nr. C-635/17).

Van mijn Verzoeker en de referentiepersoon kan moeilijk nog verwacht worden dat zij “

20. De gemachtigde ziet vooreerst een bezwaar in het feit dat de voorgelegde huwelijksakte niet werd ondertekend door het echtpaar en de getuigen. Aldus zou niet vaststaan of de echtgenoten hun expliciete toestemming met het huwelijk hebben gegeven, aldus de gemachtigde.

Echter blijkt uit de logische opeenvolging van de dossierelementen dat deze toestemming wel degelijk aanwezig is.

Het volstaat te verwijzen naar hetgeen hierover supra randnr. 17 werd uiteengezet.

De referentiepersoon verklaarde in het interview in het kader van de asielprocedure aan de DVZ religieus gehuwd te zijn met mijn Verzoeker.

Mijn Verzoeker deed vervolgens de visumaanvraag op basis van zijn huwelijk met de referentiepersoon.

De gemachtigde kan dus niet in redelijkheid stellen dat het huwelijk werd voltrokken zonder de toestemming van de betrokkenen. Deze redenering houdt geen rekening met alle elementen uit het dossier, en schendt derhalve ook de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht.

21. De gemachtigde maakt verder in de bestreden beslissing nergens melding van overwegingen in het licht van de artn. 12bis §§5 en 6 Vreemdelingenwet.

Nochtans is de gemachtigde bij beslissingen met betrekking tot erkende vluchtelingen ertoe gehouden om ook “andere geldige bewijzen” in aanmerking te nemen, dinen officiële documenten zouden ontbreken. Het gaat om verklaringen van de indieners of een onderzoek naar de situatie in het buitenland.

In casu is er de verklaring van de referentiepersoon bij haar interview in de asielprocedure, verwijzende naar haar huwelijk met mijn Verzoeker.

Art. 12bis §5 Vreemdelingen besluit dat indien dergelijke “andere geldige bewijzen” niet aanwezig zijn, de in §6 voorziene bepalingen dienen te worden toegepast.

In artikel 12bis §6 Vw. wordt echter gesteld dat indien de bloedbanden niet bewezen kan worden in de zin van de wet, de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die worden voorgelegd en indien dit niet mogelijk is dat een onderhoud mogelijk is, of eender welk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht, zelfs een aanvullende analyse.

22. UNHCR en Myria wijzen er in "Gezinshereniging van begunstigden van internationale bescherming in België Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018" op dat voor gezinsleden van begunstigden van internationale bescherming - die soms zelf ook als vluchteling in een derde land leven - het echter delicaat en soms zelfs onmogelijk is om bij de autoriteiten van hun land van herkomst aan te kloppen en de vereiste officiële documenten aan te vragen. Wegens hun specifieke situatie kunnen begunstigden van internationale bescherming en hun gezinsleden risico's lopen wanneer ze contact opnemen met de autoriteiten van hun herkomstland, wat dus moet worden vermeden. Bovendien leiden conflictsituaties er soms

toe dat de diensten van de burgerlijke stand in hun land niet meer werken. Het Uitvoerend Comité van UNHCR benadrukt in zijn conclusie nr. 24 over familiehereniging: "the absence of documentary proof of the formal validity of a marriage or of the filiation of children should not per se be considered as an impediment". (UNHCR, UNHCR's Executive Committee

Conclusion n° 24 on Family Reunification, 21 oktober 1981, <http://www.unhcr.org/3ae68c43a4.html> geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigden van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18, en in dezelfde zin: zie 4de aanbeveling van het Ministercomité van de Raad van Europa nr. R(99)23 over de gezinshereniging voor vluchtelingen en andere personen die nood hebben aan een internationale bescherming, 15 december 1999.)

De rechtspraak van het EHRM geeft de voorkeur aan het beginsel van het voordeel van de twijfel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen en van de documenten die ter ondersteuning daarvan worden voorgelegd en roept de lidstaten op om blijk te geven van soepelheid wanneer ze bewijsstukken eisen die de gezinsbanden aantonen.

(EHRM, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, §79).

Het EHRM verwijst ook uitdrukkelijk naar het feit dat de aanvrager nochtans aangifte had gedaan van zijn gezinsbanden van bij de allereerste stappen van zijn asielaanvraag bij de OFPRA (EHRM., nr. 52701/09, Mugenzi t. Frankrijk, 10 juli 2014, §56):

"Wat betreft de bewijsstandaard, dient hen in vele gevallen het voordeel van de twijfel te worden gegeven bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun verklaringen en van de documenten die ter ondersteuning daarvan worden voorgelegd" en het Hof benadrukt dat "de nationale overheden worden aangemoedigd om ook 'andere bewijzen' van het bestaan van de gezinsbanden in aanmerking te nemen indien de vluchteling niet in staat is om officiële bewijsstukken voor te leggen. Het UNHCR, de Raad van Europa en de ngo's wijzen eenstemmig op het belang om die bewijsmiddelen uit te breiden (...) ze dringen aan op de noodzaak om de proceduretermijnen te verkorten door meer soepelheid aan de dag te leggen wanneer ze bewijzen eisen die gezinsbanden aantonen." (eigen vertaling)

23. Als de gemachtigde daadwerkelijk twijfels had omtrent de toestemming van de echtgenoten, dan had het op haar pad gelegen om toepassing te maken van art. 12bis §6 Vreemdelingenwet en een onderhoud te organiseren met mijn Verzoeker en de referentiepersoon.

Eén en ander had kunnen kaderen in een zorgvuldige uitoefening van haar onderzoeksplicht. De gemachtigde heeft dit echter niet gedaan, en heeft de aanvraag eenvoudigweg naast zich neer gelegd en geweigerd, zonder mijn Verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen zoals vereist door de rechtspraak van het EHRM.

Daartegenover staat dat de gemachtigde ook geen redenen in de bestreden beslissing opneemt waarom zij niet overgaat tot de organisatie van een onderhoud of de beoordeling van de voorgelegde huwelijksakte als "ander geldig bewijs". De bestreden beslissing vermeldt nergens het art. 12bis Vreemdelingenwet, dat nochtans een sleutelbepaling betreft bij in het verblijfsrechtelijk contentieux inzake het bewijs van verwantschapsbanden.

Nochtans werd in de nasleep van de overname van Afghanistan door het Talibanregime door de Minister en zijn gemachtigde medegedeeld dat een gepaste redelijkheid en zelfs flexibiliteit aan de dag gelegd zou worden wat betreft de beoordeling van Afghaanse documenten.

24. Mijn Verzoeker heeft de gemachtigde er uitdrukkelijk van in kennis gesteld dat zowel hijzelf, als de referentiepersoon zich beschikbaar stellen voor het plaatsvinden van een onderhoud.

Daarbij is het belangrijk aan te stippen dat de FOD Buitenlandse Zaken ten tijde van de visumaanvraag publiceerde dat de legalisatie van Afghaanse documenten op dat ogenblik onmogelijk was.

De raadsman van mijn Verzoeker schreef de gemachtigde aan als volgt (stuk 6):

“Mochten er zich problemen voordoen omtrent de legalisatie van de voorgelegde documenten, wil ik Uw diensten vragen om een gepaste flexibiliteit aan de dag te leggen bij de beoordeling van de authenticiteit van de Afghaanse documenten (taskara, huwelijksakte en uittreksel uit het strafregister).

Het is inmiddels duidelijk dat de actuele situatie in Afghanistan het voor mijn cliënt onmogelijk maakt om een volledige legalisatie te bekomen.

Legalisaties door het Afghaanse ministerie van Buitenlandse zaken zijn momenteel immers niet mogelijk, temeer mijn cliënt het land is ontvlucht en daarvoor levensbedreigende risico's heeft moeten nemen. Bij een eerste poging om de grens over te steken, werd hij door talibanstrijders onderschept.

Bovendien heerst er onduidelijkheid of de Belgische overheden documenten uitgereikt door het Talibanregime zal aanvaarden, wat afhangt van de politieke betrekkingen tussen de E.U. en het regime.

De actuele informatie van het Agentschap Integratie en Inburgering geeft bovendien aan dat Afghaanse documenten momenteel niet gelegaliseerd zouden worden door de Belgische ambassade in Islamabad.

Art. 24 §2 W.I.P.R. biedt de mogelijkheid om van de vereiste voorlegging van gelegaliseerde akten af te zien. De specifieke Afghaanse context kan dit mijns inziens voldoende verantwoorden.

Als familielid van een erkend politiek vluchteling, kan mijn cliënt zich ook beroepen op art. 12bis §5 Vreemdelingenwet, waarbij het hem wordt toegelaten om “andere geldige bewijzen” voor te leggen om zijn band met zijn echtgenote te bewijzen. Dit weliswaar voor zover Uw diensten de voorgelegde huwelijksakte niet als officieel document zouden aanmerken.

In ondergeschikte orde houdt hij zich beschikbaar voor een onderhoud, zoals dat wordt voorzien door art. 12bis §6 Vreemdelingenwet. Mijn cliënt kan gemakkelijk bereikt worden:

- Per e-mail: (...) of via zijn echtgenote (...)*
- Telefonisch: (...)”*

Over deze brief van de raadsman van mijn Verzoeker wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept.

De gemachtigde heeft de aanvraag eenvoudigweg naast zich neer gelegd en een weigeringsbeslissing genomen. Dit is kennelijk onredelijk en in strijd met haar verplichting

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.3 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“1.De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18maart 2010, nr. 202.029).

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de visumaanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. (RvV nr 126 502 van 30 juni 2014).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10 §1, al.1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :]4

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

De referentiepersoon, mevrouw N. (...) B. (...) is op 14.10.2021 erkend als vluchteling.

Op 31.1.2022 heeft verzoeker een gezinsherenigingsaanvraag ingediend bij de Belgische ambassade in Islamabad.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij een niet gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd bij zijn visumaanvraag.

Verzoeker betwist in zijn middel geenszins dat hij ter ondersteuning van zijn visumaanvraag een ‘niet-gelegaliseerde huwelijkscertificaat’ heeft overgelegd.

In dat geval schrijft artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet het volgende voor: “§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

In zijn middel maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij het indienen van de aanvraag van het visum gezinshereniging ‘andere geldige bewijzen’ betreffende het huwelijk had ‘overgemaakt’. Uit het administratief dossier blijkt dit evenmin.

Verzoeker toont niet aan dat de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van haar verzoek om internationale bescherming kunnen volstaan om de aanverwantschapsband op deugdelijke wijze te staven. De referentiepersoon had tijdens haar interview bij CGVS verklaard religieus gehuwd te zijn met verzoeker.

Daarnaast bevat het voorgelegd huwelijksakte geen handtekeningen of vingerafdrukken noch van het echtpaar, noch van de getuigen, hetgeen de vraag met zich meebrengt of ze überhaupt wel expliciete toestemming gegeven hebben bij het voltrokken van het huwelijk. De raadsman van verzoeker verwijst

naar het begeleidend brief dat bij de gezinsherenigingsaanvraag was toegevoegd waarbij hij aanhaalt dat de Afghaanse documenten niet gelegaliseerd zouden worden door de Belgische ambassade in Islamabad. Nochtans vermeldt de website van Agentschap Integratie en Inburgering de volgende informatie omtrent de legalisatie van Afghaanse documenten door de Belgische ambassade in Pakistan¹:

“Legalisatie door ambassade Pakistan:

De Belgische ambassade in Islamabad is bevoegd om documenten afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten te legaliseren.

Om administratieve redenen legaliseren zij momenteel echter geen documenten die na 15 augustus 2021 zijn afgegeven of gewaarmerkt. Dit geldt ook voor documenten die zijn afgegeven of gewaarmerkt door de Afghaanse ambassade in Islamabad of het consulaat-generaal in Peshawar.”

Hieruit kunnen we besluiten dat het voorgelegd huwelijksakte dd. 30.6.2021 wel kan gelegaliseerd worden bij de Belgische ambassade in Islamabad.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij soepelheid aan de dag moet leggen bij de beoordeling van de aanvraag omdat rekening dient te worden gehouden met de “gevaarlijke situatie” in Afghanistan. De grensovergangen tussen Pakistan en Afghanistan zijn open. Na de machtsovername door Taliban in Afghanistan in augustus 2021 zijn de veiligheidsincidenten waarbij burgerslachtoffers vallen gedaald, hetgeen ook bevestigd is door de VN. 2 Dat het administratief dossier geen concrete elementen bevat die de kwetsbaarheid van verzoeker aantonen.

Artikel 30 van het WIPR luidt als volgt: “§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. § 2. De legalisatie wordt gedaan : 1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld; 2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt; 3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken. § 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Artikel 27, § 1, van het WIPR stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door “alle overheden” wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Er moet wel een gelegaliseerde huwelijksakte worden voorgelegd wanneer de aanvraag op grond van een buitenlandse huwelijksakte berust.

Er kan maw geen rekening worden gehouden met een niet gelegaliseerde huwelijksakte en gemachtigde verwijst naar artikel 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR luidt als volgt: “De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

2. Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker haalt aan dat er geen rekening is gehouden met al de elementen van het dossier en vooral dat er geen rekening is gehouden met ‘andere geldige bewijzen’ zoals vermeld in artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst enkel naar het interview van de referentiepersoon bij CGVS waarbij de referentiepersoon had verklaard religieus gehuwd te zijn, hetgeen voor de Imam plaatsvindt terwijl de huwelijksakte die wordt voorgelegd voor de burgerlijke stand is. De referentiepersoon die zoals verzoeker beweert een diploma rechten te bezitten, wordt verondersteld het verschil te weten tussen een religieuze en een wettelijk huwelijk! Voor het overige heeft verzoeker geen enkel ander geldig bewijs neergelegd.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van visumaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (Raad van State 28 april 2008, nr. 182.450).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.

3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Beroep is ongegrond."

3.4 Verzoeker, een man van Afghaanse nationaliteit, dient op 31 januari 2022 bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met zijn Afghaanse echtgenote die in België de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Ter staving van de aanverwantschapsband legt hij een "marriage certificate" voor, opgesteld door de Afghaanse overheid op 30 juni 2021. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker een "niet-gelegaliseerde huwelijksakte" voorlegt.

Verzoeker duidt in de eerste plaats op het belang van artikel 30 van het WIPR in de huidige situatie. Dit artikel luidt:

"1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

De Raad bemerkt dat verweerder in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR, dat luidt als volgt:

"§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel

23. *Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)*"

Uit de samenlezing van deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt.

In casu is er geen sprake van een gelegaliseerde huwelijksakte. Verweerder toont noch in de bestreden beslissing, noch in zijn nota met opmerkingen aan dat een niet-gelegaliseerde huwelijksakte ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 27 van het WIPR. Gezien er geen sprake is van een gelegaliseerde huwelijksakte, verwijst verzoeker dan ook terecht naar artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling moet samen met artikel 10 van de vreemdelingenwet worden gelezen en regelt de situatie van de vreemdeling, en tevens familielid van een als vluchteling erkende vreemdeling, die niet beschikt over de vereiste officiële documenten om zijn verblijfsaanvraag te staven.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt:

*"§1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :
(...)*

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...)"

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt:

"§5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 11 van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt:

*“§1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :
(...)”*

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Uit een lezing van artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en formele voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.”

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip “andere geldige bewijzen” ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet, bepaalt voormelde Omzendbrief het volgende:

“3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

[...]

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;*
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;*
- Religieuze akte;*
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;*
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;*
- Vervangend vonnis;*
- enz."*

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 over het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

In het arrest nr. C-635/17 van het Hof van Justitie van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht".

[...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren"

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat

de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen”.

Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet, gelezen in het licht van het voormelde arrest van het Hof van Justitie, laat geen twijfel bestaan over de vaststelling dat een aanvraag gezinshereniging van een vermoedelijke echtgenoot van een erkend vluchteling niet mag worden geweigerd louter wegens het ontbreken van officiële bewijsstukken.

Wat dit betreft, bemerkt de Raad dat verzoeker in zijn tweede middel een kritiek ten aanzien van de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing uiteen zet. Hij betoogt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing nergens melding maakt van enige overweging in het licht van artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met de verklaringen van zijn echtgenote in het kader van haar asielprocedure, waarin zij met name verklaart religieus gehuwd te zijn met verzoeker. Verzoeker betoogt verder dat er evenmin rekening is gehouden met de begeleidende brief die zijn raadsman aan verweerder heeft bezorgd. Verzoeker besluit tenslotte dat, wanneer verweerder van oordeel is dat er geen “andere geldige bewijzen” voorhanden zijn, hij niet heeft gemotiveerd waarom hij niet is overgegaan tot een onderzoek conform artikel 12bis, §6, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name het organiseren van een onderhoud.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvV 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu wordt verzoeker de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd omdat de voorgelegde niet-gelegaliseerde huwelijksakte geen handtekeningen of vingerafdrukken bevat van het echtpaar, noch van de getuigen. De gemachtigde leidt hieruit af dat niet kan worden gesteld dat het echtpaar zijn expliciete toestemming heeft gegeven tot het voltrekken van het huwelijk. Hierbij verwijst de gemachtigde naar

artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en naar de artikelen 21 en 27 van het WIPR. De aanvraag wordt dus geweigerd omdat de huwelijksakte niet wordt weerhouden als bewijs van de huwelijksband.

Gelet op wat voorafgaat, volstaat deze vaststelling echter niet om de bestreden beslissing te schragen. Een aanvraag voor een visum gezinshereniging dat wordt ingediend door de vermoedelijke echtgenoot van een in België erkende vluchteling kan niet worden geweigerd louter omwille van het ontbreken van een officieel bewijsdocument. Ingevolge de cascaderегeling van artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet is de gemachtigde, wanneer de echtgenoot geen officieel bewijsdocument ter staving van de huwelijksband kan voorleggen, ertoe gehouden rekening te houden met alle andere geldige bewijzen die met betrekking tot de aanverwantschapsband worden overgelegd. Indien dit niet mogelijk is, kan de gemachtigde overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht. Hij kan eveneens voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Het wordt niet betwist dat verzoeker zich in de situatie van artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet, en dus ook in die van artikel 11 van de vreemdelingenwet, bevindt. Verweerder bemerkt in zijn nota echter dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij het indienen van de visumaanvraag "*andere geldige bewijzen*" betreffende het huwelijk heeft overgemaakt. Dit blijkt volgens verweerder evenmin uit het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing valt dit motief echter niet af te leiden. Het blijkt niet dat verweerder al dan niet een individueel onderzoek heeft gevoerd, rekening houdend met alle relevante elementen zoals de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of het betrokken gezinslid. De gemachtigde stelt daarentegen zeer beknopt dat de voorgelegde huwelijksakte geen handtekeningen bevat, hetgeen slechts een documentaire voorwaarde betreft. Er wordt geenszins gemotiveerd in het licht van artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing kan dan ook niet worden opgemaakt of verweerder al dan niet een onderzoek conform voormelde bepalingen heeft gevoerd.

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen nu wel een overweging maakt in het licht van artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet, met name dat verzoeker geen 'andere geldige bewijzen' voorlegt; dat de verklaringen van de referentiepersoon met betrekking tot het huwelijk niet kunnen volstaan om de aanverwantschapsband op deugdelijke wijze te staven; dat de veiligheidssituatie in Afghanistan na de machtsovername van de Taliban ondertussen is verbeterd en dat het administratief dossier geen elementen bevat die de kwetsbaarheid van verzoeker aantonen; en waar hij verwijst naar de begeleidende brief van verzoekers raadsman, bemerkt de Raad dat deze motieven niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing. Het betreft dus een *post factum* motivering, hetgeen niet volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de motieven van de bestreden beslissing veeleer zijn beperkt tot de feitelijke vaststelling dat de voorgelegde huwelijksakte geen handtekeningen bevat, terwijl artikel 11 van de vreemdelingenwet stelt dat de beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging niet uitsluitend mag worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de aanverwantschapsbanden aantonen en artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet vereisen dat verweerder, bij ontstentenis van dergelijke officiële documenten, tevens rekening houdt met andere geldige bewijzen. De Raad benadrukt dat verweerder ertoe gehouden is alle relevante elementen te betrekken in zijn beoordeling. Gelet op de twijfels die klaarblijkelijk nog bestaan – "*overwegende dat door het ontbreken van handtekeningen of vingerafdrukken niet kan gesteld worden dat het echtpaar zijn expliciete toestemming zou gegeven hebben tot het voltrekken van het huwelijk*" – stelt verzoeker terecht dat verweerder minstens de moeite had moeten nemen om beide partijen te horen. Nergens in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen verduidelijkt verweerder waarom hij het niet nodig vond een gesprek aan te gaan met verzoeker of met de referentiepersoon. De Raad concludeert dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet en van artikel 11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2022 waarbij het visum voor gezinshereniging wordt geweigerd, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN